

aarligt Afdrag paa vor Statsgæld. Det er altsaa ikke som principiel Modstander af en fast Amortisation, at jeg fraraader dette Forslag. Det forekommer mig imidlertid, at i Forhold til vor Statsgælds Størrelse kan et aarligt Afdrag af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. være et ret passende Beløb, som man ikke behøver yderligere at forøge, i alt Fald ikke for Djebliffet. Dersom dette Forslag om en aarlig Amortisation af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. var stillet alene som gældende det foreliggende Lovforslag, vilde det endogaa komme til at se en lille Smule kuriøst ud, idet det vel var muligt, at der ikke i de første Aar vilde være en Gang en halv Mill. Kroners Gæld af denne Art at amortisere. Statskassen skal betale Halvdelen af Anlægssummen af disse Baner; men hvor mange af dem, der i Virkeligheden blive anlagte, vide vi ikke endnu. Det turde let hænde, at de Statslaan, der blive optagne for at fyldestgøre Statens Forpligtelse til at betale Halvdelen af Udgiften, vilde være saa smaa, at det vilde have sin store Vanskelighed deraf at amortisere en halv Mill. Kr. aarlig. Nu er imidlertid dog Forslaget her stillet i en — efter mine Tanker fuldstændig uberettiget — Forbindelse med Optagelsen af Laan til Bygningen af Statsbaner, og dermed falder den Indvending bort. Jeg bemærker kun udrykkelig, at hvis Forslaget kun gjaldt denne Lov, vilde det se noget besynderligt ud. Men, som sagt, efter min Formening skaar den Amortisation, som vi i Djebliffet ere forpligtede til, og som vi ville vedblive til omtrent 1940 at være forpligtede til, i et saa passende Forhold til Statsgældens Beløb, at jeg ikke ser, at der er nogen Anledning til paa Grund af disse ny Statslaan, som man dog saar Værdier for, at forøge den faste aarlige Amortisation, som vi allerede have.

R. J. Jensen: Vi ere jo komne dertil, at ethvert Spørgsmaal, enhver Sag, der foreligger til Behandling, i Forvejen er afgjort, saa at Forhandling her i det væsentlige er overflødig. Altsaa, for saa vidt man dog har Vist til at udtale sig og stille Ændringsforslag, kan det ikke være af anden Grund end den, at tydeliggøre sit Standpunkt. Det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, om, at Banen fra Rønne til

Nasirteby skal udgaa, skal jeg ikke videre omtale; jeg omtalte den Sag ved første Behandling og skal ikke komme videre ind paa den igen, men jeg vil kun anbefale Forslaget i det Haab, at der er en Del af det høje Tings Medlemmer, der vil følge mig og give mig sin Tilslutning i saa Henseende. Det er ganske vist noget ejendommeligt for mig, at være enlig stillet i saa Henseende; men jeg antager, at det kunde glæde adskillige af det høje Tings Medlemmer, at der dog er et enkelt Medlem, som ikke er med i denne Jærnbaneepidemi, som synes at være til Stede for Djebliffet her til Lands. Med Hensyn til Lovforslaget i det hele og navnlig med Hensyn til den økonomiske Side af Sagen finder jeg Anledning til at bemærke, at jeg paa ingen Maade kan give min Tilslutning til, at der optages Statslaan, for at disse Baner, baade de private og Statsbanerne, kunne blive gennemførte. Jeg tror ikke, det er nogen sund Økonomi, der i saa Henseende lægges for Dagen. Der findes i Anmærkningerne en Ytring om, at det vilde være urigtigt, at Nutiden skulde bære alle Byrderne i saa Henseende, og at man skulde sørge for, at vore Efterfølgere ogsaa fik noget at føle i saa Henseende. Jeg tror ikke, man skal have nogen Bestyring i saa Henseende; jeg tror virkelig, at vi for Tiden have lavet det saaledes, at der ingen Fare er for, at vore Efterfølgere i den Henseende skulle faa det for godt. Man har ikke været bange for hverken paa det ene eller det andet Omraade at sætte sig i Gæld og optage Laan, saa det er sikkert nok, at vore Efterkommere saa nok at udrede, uden at vi behøve at være bange for, at de skulle blive for heldigt stillede i Sammenligning med os. Det er da heller ikke denne Metode, man plejer at bruge i det private Liv. Der søger man for, at ens Efterfølgere blive stillede saa godt som muligt, og saadan mener jeg ogsaa, det bør være i Samfundshusholdningen. Jeg er overbevist om, at naar man vil følge en sund Økonomi, vil det nok være muligt at udrede Udgifterne dertil ad ordinær Vej, og bliver det nødvendigt, at man skal tilvejebringe Midlerne paa anden Maade, have vi jo Reserverfonden. Hidtil har den jo ikke været uangribelig. Der har været talt om, at det ikke var rigtigt, at man nu angreb